

“ΘΥΜΟΜΑΣΤΕ – ΝΟΣΤΑΛΓΟΥΜΕ”

Η ΚΑΡΥΤΑΙΝΑ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΕΚΘΕΣΗ ΑΣΠΡΟΜΑΥΡΗΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΣΤΟ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΗΝ ΚΑΡΥΤΑΙΝΑ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΑΡΥΤΙΝΩΝ “Ο Θ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ”

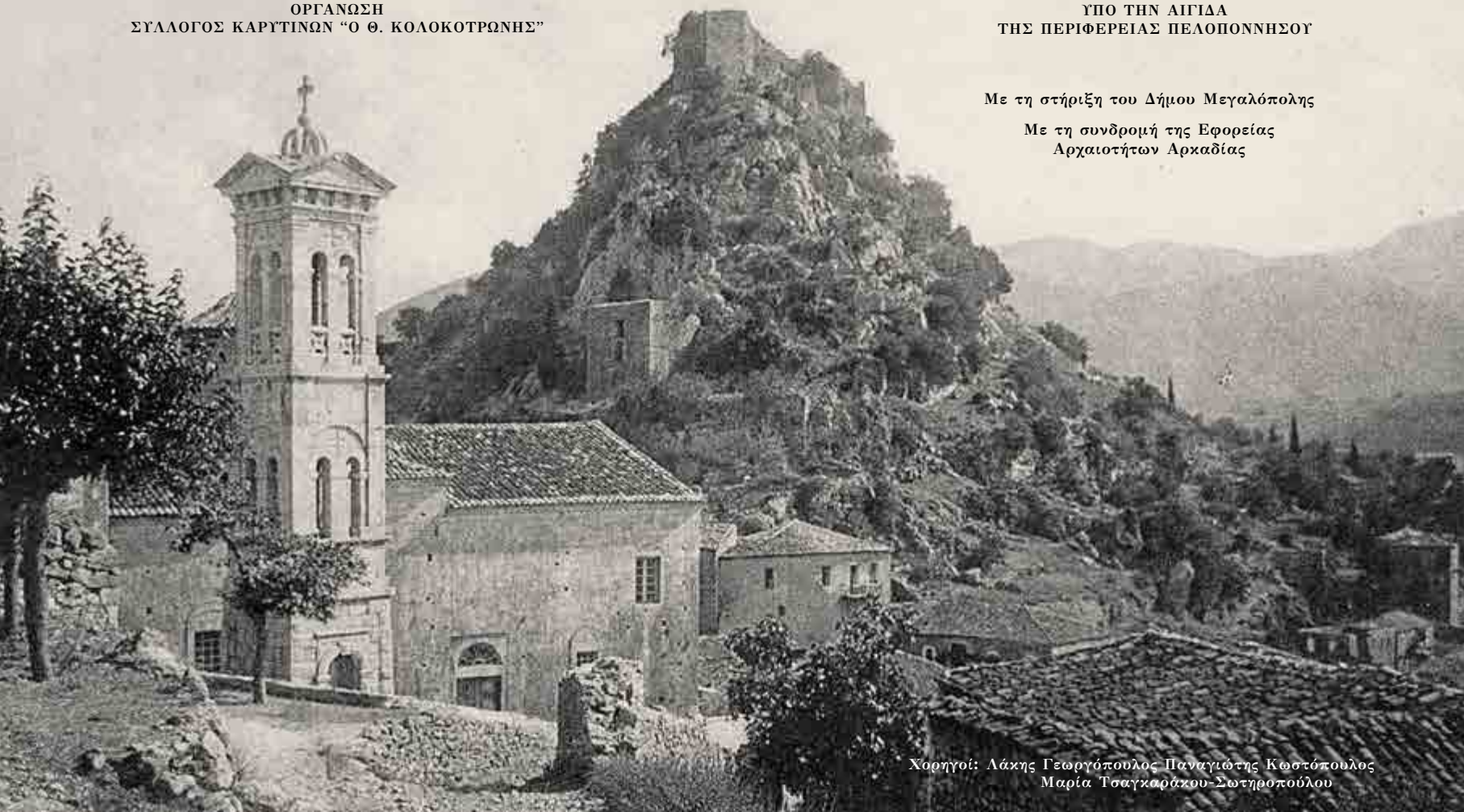

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ
ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Με τη στήριξη του Δήμου Μεγαλόπολης

Με τη συνδρομή της Εφορείας
Αρχαιοτήτων Αρκαδίας

Χορηγοί: Λάκης Γεωργόπουλος Παναγιώτης Κωστόπουλος
Μαρία Τσαγκαράκου-Σωτηροπούλου

“ΘΥΜΟΜΑΣΤΕ – ΝΟΣΤΑΛΓΟΥΜΕ”

Η ΚΑΡΥΤΑΙΝΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΕΚΘΕΣΗ ΑΣΠΡΟΜΑΥΡΗΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΣΤΟ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΗΝ ΚΑΡΥΤΑΙΝΑ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΑΡΥΤΙΝΩΝ “Ο Θ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ”

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ
ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Με την στήριξη του Δήμου Μεγαλόπολης

Με την συνδρομή της Εφορείας
Αρχαιοτήτων Αρκαδίας

Χορηγοί: Λάκης Γεωργόπουλος Παναγιώτης Κωστόπουλος
Μαρία Τσαγκαράκου-Σωτηροπούλου

ΜΑΙΟΣ 2023

Το πεντάτοξο πέτρινο γεφύρι της Καρύταινας που συνδέει την περιοχή με την γειτονική Μεσσηνία.
Είναι ένα από τα παλαιότερα της Πελοποννήσου και χτίστηκε από Φράγκους τον 13ο αιώνα

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ε. ΝΙΚΑΣ / ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΡΧΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Κύριο Γιώργο Αδαμόπουλο,
Πρόεδρο Συλλόγου Καρυτινών

Αγαπητέ Κύριε Πρόεδρε,

Ορισμένοι τόποι της πατρίδας μας προικίστηκαν απλόχερα από την ιστορία και τη φύση, και ανάμεσά τους ξεχωριστή θέση κατέχει η Καρύταινα με το ξακουστό της κάστρο. Γεννήθηκε σαν Βρένθη στα αρχαία χρόνια, ανδρώθηκε σαν έδρα βαρονίας στην περίοδο της Φραγκοκρατίας και προσέφερε πολύτιμες υπηρεσίες στον Αγώνα του 1821, για την απελευθέρωση της χώρας μας.

Το «Τολέδο της Ελλάδας», όπως ονομάστηκε από τον Ουίλιαμ Μίλλερ και τον Νίκο Καζαντζάκη κρατήθηκε όρθιο έως σήμερα, διατήρησε πολλά από τα μνημεία του, και απολαμβάνει τον καθαρό αέρα των γορτυνιακών βουνών, αγναντεύοντας τα νερά του Αλφειού ποταμού, που μεταφέρουν σαγηνευτικούς θρύλους και απίθανους μύθους.

Η εικόνα της Καρύταινας που έφυγε, αλλά πάντα θα προκαλεί νοσταλγία στους ανθρώπους της, έχει αποτυπω-

θεί με τον καλλίτερο τρόπο πάνω στο χαρτί, στις παλιές φωτογραφίες που παρέμειναν φυλαγμένες στα σπίτια της και αυτές παρουσιάζονται στην θεματική φωτογραφική έκθεση του Συλλόγου Καρυτινών, με τίτλο «Θυμόμαστε – Νοσταλγούμε».

Η Περιφέρεια Πελοποννήσου στέκεται αρωγός, πάντα, σε εκδηλώσεις οι οποίες αναδεικνύουν την ιστορία και τον λαϊκό μας πολιτισμό, γι' αυτό παρείχε την υποστήριξη της και έθεσε τη φωτογραφική έκθεση υπό την Αιγίδα της. Αξίζουν θερμά συγχαρητήρια στους εμπνευστές, οργανωτές αλλά και σε εκείνους οι οποίοι διαφύλαξαν αυτές τις ψηφίδες της πολιτιστικής μας κληρονομιάς.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ / ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΚΑΡΥΤΙΝΩΝ «Ο Θ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ»

Ο Σύλλογος των Καρυτινών της Αθήνας και του Πειραιά οργανώνει συστηματικά τα τελευταία χρόνια στην Καρύταινα, υψηλής αισθητικής και περιεχομένου εκθέσεις και εκδηλώσεις στα πλαίσια ανάδειξης και προβολής της τεράστιας πολιτιστικής κληρονομιάς του ιστορικού τόπου που υπηρετεί.

Φέτος το θέμα της ετήσιας πολιτιστικής εκδήλωσης του Συλλόγου μας θα είναι η **ασπρόμαυρη φωτογραφία**, η οποία περικλείει μια μοναδική μαγεία, που μας ταξιδεύει με πολύ χαρακτηριστικό τρόπο σε άλλες πραγματικότητες και σε άλλες εποχές. Μας ταξιδεύει σε ένα κόσμο χωρίς μεν χρώμα, αλλά σίγουρα γεμάτο από συναισθήματα, αναμνήσεις και μελαγχολία. Σε ένα κόσμο που όλοι αναπολούμε, με έντονη την νοσταλγία και την επιθυμία να γίνουμε στη φαντασία μας, αναπόσπαστο κομμάτι του.

Η Έκθεσή μας έχει τον τίτλο :

**Η ΚΑΡΥΤΑΙΝΑ
ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ
“ΘΥΜΟΜΑΣΤΕ – ΝΟΣΤΑΛΓΟΥΜΕ”**

ΕΚΘΕΣΗ ΑΣΠΡΟΜΑΥΡΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΣΤΟ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΗΝ ΚΑΡΥΤΑΙΝΑ.

Σκοπός της εκδήλωσης είναι η προβολή και η πληρέστερη γνώση της Καρύταινας που “έφυγε”, μέσα από την **ασπρόμαυρη μνήμη**, που απλόχερα μας μεταφέρουν και μας προσφέρουν οι παλιές φωτογραφίες, που σε κάθε σπίτι είναι κρυμμένες σε παλιά άλμπουμ ή σε σκονισμένα κουτιά μέσα σε σεντούκια, ντουλάπες, ακόμη και στα πατάρια των σπιτιών μας. Μερικές σταλμένες από αγαπημένα πρόσωπα από το μέτωπο ή από την ξενιτειά, είναι οπισθογραφημένες είτε με ένα μικρό συγκινητικό κείμενο που αγγίζει την ψυχή του παραλήπτη, είτε απλά με ένα “σε φιλώ με αγάπη”, “σ αγαπώ”, “καλή αντάμωση”.

Η χρονική περίοδος που καλύπτεται από την φωτογραφική έκθεση είναι τα εκατό δέκα χρόνια από το 1870

έως περίπου το 1980, μέσα στα οποία αναπτύχθηκε η τεχνολογία της ασπρόμαυρης φωτογράφισης, εκλαϊκεύθηκε και έγινε ευρύτερη η χρήση της. Το ασπρόμαυρο δίνει ένα πιο θλιβερό, πιο μελαγχολικό τόνο σε μια εικόνα και τονίζει το συναίσθημα και την νοσταλγία. Ακόμη και οι ασπρόμαυρες φωτογραφίες των τοπίων και των μνημείων τονίζουν μια νοσταλγία, μια προσμονή, μια μελαγχολία. Δίνουν την αίσθηση ενός ερημωμένου τόπου και σίγουρα σε βάζουν στη διαδικασία της σκέψης, του προβληματισμού, της φαντασίας και της νοσταλγίας.

Η αναμνηστική φωτογραφία δίνει μορφή στις μνήμες μας, συμπυκνώνει το παρελθόν μας και καταγράφει τα ίχνη και την πορεία της ζωής μας. Οι φωτογραφίες ρετρό μας επαναφέρουν σε άλλους κόσμους και μας ταξιδεύουν σε άλλες εποχές που όλοι νοσταλγούμε. Η αποτύπωση της λιτότητας της ζωής των προγόνων μας, μέσα από την ασπρόμαυρη φωτογραφία, είναι ακαταμάχητα μαγευτική και ιδιαίτερα μοναδική. Υπέροχες ασπρόμαυρες φωτογραφίες από το παρελθόν της Καρύταινας και των ανθρώπων της, μας προβάλλουν πρόσωπα της καθημερινότητας και μας δίνουν μια σαφή αίσθηση της κοινωνικοοικονομικής κατάστασης του ιστορικού τόπου, όπως αυτή εξελίχθηκε μέσα από κοσμοϊστορικά γεγονότα, όπως οι πόλεμοι και ο τραγικός εμφύλιος. Οι φωτογραφίες τοπίων και μνημείων μας θυμίζουν τα περασμένα χρόνια, αλλά ταυτόχρονα μας επιβεβαιώνουν ότι η Καρύταινα ήταν πάντοτε κραταιά και όμορφη. **Η πραγματική Αρχόντισσα, Πρωτεύουσα της Γορτυνίας, με την τεράστια προσφορά της στους αγώνες του Έθνους μας.**

Η έκθεσή μας δεν διεκδικεί δάφνες καλλιτεχνικής φωτογράφισης. Διεκδικεί όμως σίγουρα δάφνες ρεαλισμού και αυθεντικότητας. Αυτό διασφαλίστηκε από την πρόθυμη συμμετοχή στο εγχείρημα, πάρα πολλών οικογενειών Καρυτινών, που πρόθυμα ανταποκρίθηκαν θετικά στο κάλεσμα - πρόσκληση του Συλλόγου μας. Ανέτρεξαν με επιμέλεια σε ξεχασμένα άλμπουμ και ανέσυραν κουτιά με αναμνηστικές φωτογραφίες, ξεχασμένα στη συντροφιά της σκόνης. Ανοίγοντάς τα, ξεχύνονται μπροστά στον καθένα μας ιστορίες, πρόσωπα και αναμνήσεις πολλών δεκαετιών. Ανθρώπινες μορφές ξεχασμένες, οικογενειακά γλέντια και γιορτές με γέλια και χαρές και με συγγενείς και φίλους που έχουμε ακούσει μεν αλλά ποτέ δεν είχαμε την τύχη να συναντήσουμε και να γνωρίσουμε. Σε πολλές μάλιστα περιπτώσεις καταβλήθηκε μεγάλη προσπάθεια ταυτοποίησης παλιών ξεχασμένων μορφών, για τις οποίες ευελπιστούμε ότι λόγω και των διασταυρώσεων, δεν οδηγηθήκαμε σε λανθασμένες καταγραφές.

Οι ασπρόμαυρες φωτογραφίες που συγκεντρώσαμε, κιτρινισμένες, θαμπές, ξεθωριασμένες φθαρμένες, σε ταξιδεύουν με μοναδικό τρόπο στον παρελθόντα χρόνο και σε κάνουν να αναπολείς και να δημιουργείς φανταστικές εικόνες, με έντονη την επιθυμία να γίνεις και εσύ ένα αναπόσπαστο κομμάτι του περιεχομένου τους. Κυρίαρχη μορφή σε πολλές φωτογραφίες η ηρωική και ταλαιπωρημένη γυναίκα της Καρύταινας, κυρτωμένη, ρακένδυτη, ρυτιδωμένη, στον καθημερινό αγώνα για την επιβίωση της οικογένειας, σαν μάνα, σύζυγος αλλά και παράλληλα σαν ακούραστη εργάτρια της γης.

Αυτές τις σκόρπιες, μισό καταστραμμένες ασπρόμαυρες φωτογραφίες, προσπάθησε ο Σύλλογός μας να τις συγκεντρώσει, να καταγράψει το περιεχόμενό τους, να τις εμφανίσει, να τις μεγεθύνει, ώστε στη συνέχεια να τις παρουσιάσει στη φωτογραφική μας έκθεση. Έγινε μια συστηματική προσπάθεια ταξινόμησης των φωτογραφιών

σε διακριτές θεματικές ενότητες, όπως ενδεικτικά αναφέρονται παρακάτω :

- * Γκραβούρες Περιηγητών.
- * Η Καρύταινα του 1900.
- * Οι ιστορικοί Σύλλογοι της Καρύταινας.
- * Η ύδρευση της Καρύταινας από τον Κριό.
- * Η Καρύταινα σε ερειπιώδη κατάσταση.
- * Οι επαγγελματίες της Καρύταινας.
- * Καρυτινοί βιομήχανοι.
- * Ευεργέτες της Καρύταινας.
- * Οι γιατροί της Καρύταινας.
- * Δημοσθένης Βαλαβάνης. Ο αδικοχαμένος ποιητής της Καρύταινας.
- * Νικόλαος Π. Δημητρακόπουλος. Ο Μεγάλος Καρυτινός Νομοθέτης.
- * Το Κάστρο της Καρύταινας.
- * Το Καποδιστριακό Σχολείο της Καρύταινας.
- * Το Δημοτικό Σχολείο.
- * Η Οικοκυρική Σχολή.
- * Οι Εκκλησίες της Καρύταινας.
- * Αρχαιολογικά ευρήματα.
- * Το παζάρι των γυναικών της Καρύταινας
- * Οικογενειακές φωτογραφίες, ομαδοποιημένες κατά οικογένεια.

Ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της έκθεσής μας είναι ότι θα υλοποιηθεί σε ένα χώρο που δημιουργεί και εμπεριέχει βαριά συναισθηματική φόρτιση για κάθε Καρυτινό. Στη μεγάλη αίθουσα του Αρχοντικού του Νομοθέτη συμπατριώτη μας Νικόλαου Δημητρακόπουλου, που ευελπιστούμε σύντομα να αποτελέσει την Στέγη Πολιτισμού και Παιδείας της Καρύταινας και της ευρύτερης περιοχής της.

Η έκθεσή μας αυτή θα καταγραφεί στις μνήμες όλων μας ως η πρώτη μεγάλη πολιτιστική εκδήλωση που λαμβάνει χώρα στο εμβληματικό κτίριο.

Παρόλο που η μεγάλη αίθουσα εκδηλώσεων του Αρχοντικού είναι σε σχετικά καλή κατάσταση, δεν διαθέτει ακόμη στεγανά κουφώματα και το χειμώνα επικρατεί υψηλή υγρασία, που καταστρέφει τα χάρτινα εκθέματα. Κατόπιν αυτού αναγκαστικά οδηγηθήκαμε στη λειτουργία της έκθεσης μας μόνο στους καλοκαιρινούς μήνες.

Λόγω του πολύ μεγάλου αριθμού των φωτογραφιών που εκτίθενται, η έκδοση ενός πλήρους καταλόγου θα ήταν μια ιδιαίτερα δαπανηρή υπόθεση. Έτσι προτιμήθηκε να περιοριστούμε στην έκδοση ενός περιληπτικού φυλλαδίου, που πέραν των κειμένων της Περιφέρειας Πελοποννήσου, των κειμένων των οργανωτών, θα περιλαμβάνει και σχετικά μικρό αριθμό ενδεικτικών επιλεγμένων φωτογραφιών, μιας ή δύο από κάθε ενότητα. Επειδή κρίνεται ότι

η ιδιαίτερα χρονοβόρα, περίπλοκη, αλλά ιδιαίτερα σημαντική δουλειά που έχει γίνει, δεν πρέπει να χαθεί, αλλά αντίθετα επιβάλλεται να αποτελέσει παρακαταθήκη για τους επιγόνους μας, θα γίνει συστηματική προσπάθεια λεπτομερούς βιντεοσκόπησης της έκθεσης, ώστε το πλήρες περιεχόμενό της να είναι διαθέσιμο για κάθε ενδιαφερόμενο στο μέλλον, σε ηλεκτρονική μορφή.

Ο Σύλλογός μας αισθάνεται ιδιαίτερη τιμή, που η μεγάλη του προσπάθεια, ετέθη “Υπό την Αιγίδα της Περιφέρειας Πελοποννήσου”, μετά από πρόθυμη και άμεση απόφαση του Περιφερειάρχη Πελοποννήσου κ. Παναγιώτη Νίκα. Ευχαριστεί επίσης θερμά τον Δήμαρχο της Μεγαλόπολης κ. Αθανάσιο Χριστογιαννόπουλο, για την πρόθυμη στήριξη του Δήμου και για όλες τις αναγκαίες διευκολύνσεις. Επίσης αναγνώριση και ευχαριστίες οφείλονται στον Προϊστάμενο της Εφορείας Αρχαιοτήτων Αρκαδίας κ. Κωνσταντίνο Κίσσα και στην Αναπληρώτρια Προϊσταμένη του Τμήματος Βυζαντινών και Μεταβυζαντινών Αρχαιοτήτων και Μουσείων κα Μαρίνα Παπαδημητρίου, για την σημαντική συνδρομή της Εφορείας Αρχαιοτήτων Αρκαδίας, με υπηρεσίες φύλαξης από τον Αρχαιοφύλακα της Καρύταινας, καθ όλην την διάρκεια της περιοδικής μας έκθεσης.

Η έκθεσή μας ανοίγει τις πύλες της στο κοινό, με τα εγκαίνιά της, που θα γίνουν το Σάββατο 13 Μαΐου και ώρα 11.00 πμ. στο Αρχοντικό του Νικόλαου Δημητρακόπουλου στην Καρύταινα και θα λειτουργήσει έως την 31 Αυγούστου 2023. Το ωράριο επισκέψεων της έκθεσης καθορίζεται σε τρεις μέρες την εβδομάδα. Τετάρτη, Σάββατο και Κυριακή από ώρα 11.00 πμ έως 01.00 μμ.

ΜΟΝΟΧΡΩΜΕΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΥΤΑΙΝΑΣ. ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΜΝΗΜΗ.

«*Συλλέγοντας φωτογραφίες συλλέγεις τον κόσμο*» *Susan Sontag On photography*

ΣΠΥΡΟΣ ΤΖΟΚΑΣ, ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΙΣΤΟΡΙΑΣ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ

ΗΛΙΑΣ ΝΙΚΟΛΟΥΛΗΣ, ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΙΣΤΟΡΙΑΣ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ - ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΩΤΡΩΝΗΣ»

Οι τελευταίες δεκαετίες έχουν φέρει δραματικές αλλαγές στον τρόπο με τον οποίο καταγράφουμε, μοιραζόμαστε και καταναλώνουμε εικόνες. Αυτές οι πρακτικές, έχουν επίσης συνέπειες για το πώς εμείς «θυμόμαστε» αλλά και τι «ξεχνάμε», καθώς δημιουργούμε αναπαραστάσεις της ζωής μας που αποθηκεύονται και αποτελούν μέρος του ψηφιακού μας εαυτού. Οι αλλαγές αυτές έχουν επιφέρει ευρύτερες επιπτώσεις για την κοινωνική και πολιτιστική μνήμη, η οποία πλέον διαμεσολαβείται και σε κάποιες περιπτώσεις νοηματοδοτείται σχεδόν αποκλειστικά ψηφιακά. Η συγγραφέας και φιλόσοφος Susan Sontag, σχετικά με την ασπρόμαυρη φωτογραφία αναφέρει ότι «δεν υπάρχει κακή φωτογραφία παρά μόνο μια φωτογραφία λιγότερο ενδιαφέρουσα, λιγότερο σχετική, λιγότερο μυστηριώδης». Λέγοντας αυτό, η Sontag διαπιστώνει πώς οι ασπρόμαυρες φωτογραφίες αποκτούν μια πατίνα καθώς γερνούν και γίνονται διαχρονικές. Ομοίως, ο συγγραφέας Paul Grainge, διαπιστώνει ότι μέσα σε μια κουλτούρα που παράγει ξέφρενα υπερβολικά (έγχρωμες) εικόνες, η ασπρόμαυρη φωτογραφία είναι μια ευπρόσδεκτη διακοπή. Η ασπρόμαυρη φωτογραφία, ιδωμένη στο παρόν, συντελεί στη δημιουργία αφηγήσεων που δίνουν σε θέματα και γεγονότα την ευκαιρία αποστασιοποίησης από τη στιγμή της λήψης, υπερβαίνοντας

την «εξουσία» του χρόνου. Η ασπρόμαυρη φωτογραφία, υπό το πρίσμα αυτό, φέρνει τη διάσταση και την αύρα του διαχρονικού, προσφέροντας μια τελείως διαφορετική όψη για την καθημερινή ζωή, τα επιτεύγματα και τους δεσμούς μεταξύ των ανθρώπων.

Μια από τις κύριες εφαρμογές της φωτογραφίας από την καθιέρωση της και ύστερα, υπήρξε η καταγραφή της καθημερινής και οικογενειακής ζωής και η αποτύπωση των «σημαντικών» στιγμών των ανθρώπων και της κοινότητας. Από τις πρώτες δεκαετίες του 20ου αιώνα η μονόχρωμη φωτογραφία αξιοποιήθηκε εκτενώς για την αποτύπωση της καθημερινής ζωής και την καταγραφή των σημαντικών γεγονότων της κοινωνικής ζωής. Αναμφισβήτητα, τόσο οι φωτογράφοι όσο και οι φωτογραφούμενοι, αποδέχονταν, ότι παρά την αληθοφάνεια της φωτογραφίας, η φωτογραφία ήταν πάντα μια αναπαράσταση της πραγματικότητας και όχι η ίδια η πραγματικότητα. Ο φωτογράφος επιλέγει αυτό που αποτυπώνεται μέσα στο κάδρο, δημιουργώντας έναν νέο κόσμο, αιχμαλωτίζοντας μια στιγμή, τη στιγμή που παρελθόν, το παρόν και το μέλλον μπορούν να ενώνονται και σύντομα αποτελούν ένα σύνολο που αποτελεί την ανάμνηση και αρκετά αργότερα εικονογραφούνται ως μέρος της νοσταλγίας. Άλλωστε, η λέξη νοσταλγία,

γλωσσικό ενδογενές δάνειο και έννοια τόσο οικεία για τους ομιλούντες την ελληνική γλώσσα, είναι ένας όρος που επινοήθηκε για πρώτη φορά στα τέλη του δέκατου έβδομου αιώνα από τον γιατρό Γιοχάννες Χόφερ για να περιγράψει την συναισθηματική φόρτιση που ένιωθαν οι Ελβετοί μισθοφόροι, οι οποίοι ήταν υποχρεωμένοι να μένουν για πολλά χρόνια μακριά από την πατρίδα τους και συχνά προσβάλλονταν από μια ακαθόριστη ασθένεια που τους έσπρωχνε στον θάνατο, αν δεν επέστρεφαν στην πατρίδα. Ετυμολογικά η λέξη προέρχεται από τις ελληνικές λέξεις νόστος, που σημαίνει επιθυμία επιστροφής στην πατρίδα και άλγος που σημαίνει πόνος. Με τα χρόνια η έννοια εξιδανικεύτηκε, συνδέθηκε με το κίνημα του Ρομαντισμού, για να ενσωματωθεί στην καθημερινή γλώσσα ως η συναισθηματική λαχτάρα ενός πεπερασμένου βιώματος.

Η αναμνηστική φωτογραφία υπήρξε από τις πρώτες «δημοφιλείς» χρήσεις της φωτογραφίας. Με την αναμνηστική φωτογραφία, έως και σήμερα οι άνθρωποι επιδιώκουν να διατηρήσουν τις μνήμες τους και σε μια μελλοντική φάση, να σχηματοποιήσουν και ανασυγκροτήσουν τις ψηφίδες του παρελθόντος διαμορφώνοντας μια αφήγηση για την ίδια τους τη ζωή. Σε παλαιότερες εποχές, πριν τη διάδοση της φορητής φωτογραφικής μηχανής, η οικογένεια συνήθως πήγαινε σε κάποιον φωτογράφο για να αποτυπώσει την εικόνα της ή ο φωτογράφος συναντούσε την οικογένεια στο σπίτι, στον χώρο εργασίας ή στις κοινωνικές εκδηλώσεις. Αυτό εξυπηρετούσε διάφορους σκοπούς και προφανείς ανάγκες, όπως την καταγραφή των μελών, την δημιουργία αναμνήσεων, την επικοινωνία με τα μέλη της οικογένειας που ήταν μακριά κ.λπ.. Πέρα όμως από τους παραπάνω προφανείς σκοπούς, η αναμνηστική φωτογραφία ανταποκρίνονταν στην βαθύτερη

ανάγκη που έχει ο άνθρωπος να απομνημονεύει στιγμές της καθημερινότητάς και πιθανώς στην ματαιοδοξία της διατήρησης της μνήμης στο διηνεκές. Σήμερα, σχεδόν κάθε πρόσωπο και κάθε οικογένεια, διατηρούν το δικό τους πλούσιο φωτογραφικό παρελθόν. Μέσα από οικογενειακές ή αναμνηστικές φωτογραφίες, τοποθετημένες σχολαστικά σε άλμπουμ ή φυλαγμένες άτακτα σε οικογενειακές κούτες που θα «τακτοποιηθούν» στο μέλλον, κάθε οικογένεια φιλοτεχνεί με φωτογραφικές ψηφίδες ένα μωσαϊκό πορτρέτο του εαυτού της και κατασκευάζει μια συλλογή αναπαραστάσεων που μάρτυρα την συνέχειά της οικογένειας. Μέσα από την αναψηλάφηση του οικογενειακού άλμπουμ, τα μέλη μιας οικογένειας, ανακαλύπτουν ξανά τους τρόπους με τους οποίους πόζαρε ο παλαιότερος εαυτός τους ή οι πρόγονοί τους, και επιχειρούν να ανασυγκροτήσουν με τον τρόπο αυτό την εποχή, τα ήθη, τα έθιμα, την κουλτούρα τους και κυρίως την εξιδανικευμένη νεότητα. Μια φωτογραφία από επίσημη, γαμήλια ή σχολική τελετή ή από κάποιο ακραιφνώς επαγγελματικό στιγμιότυπο δείχνει καθαρά τη σοβαρή ή σημαντική πλευρά του κάθε ρόλου ή του κάθε θεσμού, όπως και το οποιοδήποτε μοναδικό, αληθινό, ψεύτικο, αυταρχικό, ιεραρχικό στοιχείο του.

Στην Έκθεση «Θυμόμαστε – Νοσταλγούμε: Η Καρύταινα μέσα από τη φωτογραφική μηχανή του Χρόνου», ο επισκέπτης έχει την ευκαιρία να περιδιαβεί σε ένα πλήθος φωτογραφικών αναπαραστάσεων. Να σταθεί μπροστά στην πολλαπλότητα κρίσιμων μεταβολών μιας ιστορικής σχέσης ανάμεσα στον κάτοικο της Καρύταινας και στον τόπο και όχι απλώς απέναντι σε κάποιο εμβληματικό, «αναλλοίωτο» στο χρόνο, τοπόσημο.

Από τα τέλη του 19ου έως τα τέλη του 20ου αιώνα, το τοπίο και οι κάτοικοι της Καρύταινας δεν αντιστάθη-

καν στο φωτογραφικό φακό. Αντίθετα, ενσωματώθηκαν από πολύ νωρίς στα φωτογραφικά καδραρίσματα, τραβώντας επάνω τους βλέμματα ιδιαίτερης εικαστικής και ιδεολογικοπολιτικής φωτογραφικής κατευθυντικότητας. Ο Ελβετός φωτογράφος Fred Boissonnas αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα. Το 1903, σε ένα από τα πρώτα ταξίδια του στην Ελλάδα, απαθανάτισε την Καρύταινα και τους ανθρώπους της, ως ένας άλλος περιηγητής των αρχών του 20ου αιώνα, «μοντέρνος» όμως, έθρεψε ιστορικές μα και συγκαιρινές δυτικές μόδες της περιόδου, όπως ο οριενταλιστικός εξωτισμός. Ήδη από τις πρώτες εφαρμογές της τον 19ο αιώνα, είναι γνωστό ότι η φωτογραφία αξιοποιήθηκε για τη δημιουργία φαντασιακών και συμβολικών μοτίβων προς κατασκευή ιδανικών ιστορικών συνεχειών όπως συνέβαινε και τους προηγούμενους αιώνες με τη ζωγραφική και τη χαρακτική. Με τη φωτογραφική τέχνη εξυπηρετήθηκαν και οι εθνικές σκοπιμότητες της εποχής, μέσω της σύνδεσης των αρχαίων υλικών καταλοίπων τύπων του παρελθόντος, με τα αφηγήματα αδιάλειπτης κατοίκησης τους από δήθεν γηγενείς πληθυσμούς.

Επομένως δεν αποτελεί εξαίρεση η σειρά των εξιδανικευμένων φωτογραφήσεων της Καρύταινας που η πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδα Αλήθεια δημοσίευσε το καλοκαίρι του 1910. Εκεί η απεικόνιση της γέφυρας του Αλφειού με τη βαριά ιστορική κληρονομιά (βλ. φωτ. σελ. 2) συνταίριαξε φυσικά με την ανεμελιά κάποιου, ίσως Καρυτινού νεανία, με μοντέρνο κουστούμι που ποζάρει σε κάποιον αγρό κάτω από τα ερείπιά του κάστρου της (βλ. φωτ. σελ. 15).

Επιπλέον αυτές οι φωτογραφήσεις, έδωσαν την ίδια περίοδο το έναυσμα για να ασκηθεί σφοδρή πολιτική πίεση σε άλυτα ακόμη εθνικά ζητήματα που αφορούσαν

στην ενοποίηση πληθυσμών και περιοχών, όχι μόνο για κάποια μακρινή περιοχή, στα σύνορα του ελληνικού κράτους, αλλά ακόμα και για το κέντρο του, την Αρκαδία. Είναι χαρακτηριστικά τα πιεστικά σχόλια-αιτήματα, της ίδιας εφημερίδας, απευθυνόμενα προς τον Κοινοτικό Σύνδεσμο Γόρτυνος, με αφορμή τα ομαδικά φωτογραφικά πορτρέτα φουστανελοφόρων από την Κεφαλόβρυση, κοντά στις πηγές της αρχαίας Βρένθης «στους πρόποδας της Καρυταίνης και από το χωριό Ιμπραήμ «παρά την Καρύταιναν», για να επισπεύσει τη μετονομασία του τελευταίου σε «Ελληνικόν».

Η παρούσα έκθεση, χωρίς να εμβαθύνει, εισάγει και σε αυτή την κρίσιμη ιστορική πλευρά, μέσα από γκραβούρες των περιηγητών του 19ου αιώνα. Ακολούθως αξιοποιεί για πρώτη φορά, το σπάνιο φωτογραφικό ντοκουμέντο των αρχών του 20ού αιώνα, (από όπου και η εφημερίδα Αλήθεια είχε επιλέξει τις προαναφερθείσες φωτογραφίες) που ο ιστορικός Κοινοτικός Σύνδεσμος του Δήμου Γόρτυνος εξέδωσε το 1910 με τίτλο: Αναμνηστικόν Λεύκωμα. Σε αυτόν ο επισκέπτης θα αναγνωρίσει ως προεξέχοντα, γνωστά μέλη της Καρύταινας. (βλ. φωτ. σελ. 18)

Η Καρύταινα αποτέλεσε σταθερά σημαντικό ντεκόρ για πολλαπλές χρήσεις. Γνωστοί Έλληνες και ξένοι φωτογράφοι, επιστρατεύθηκαν συχνά, ώστε να αποθεωθεί φωτογραφικά ο ιστορικός χαρακτήρας της, με αντάλλαγμα κάποιες φορές, ακόμη και την ευκαιρική τουριστική προβολή της. Η έκθεση εντούτοις δεν προτείνει την ανάλυση των τρόπων με τους οποίους η επαγγελματική ή ερασιτεχνική επώνυμη φωτογραφία έχει ιστορικά αποτυπώσει τη ζωή, ή τις οικογενειακές στιγμές των κατοίκων της Καρύταινας.

Η ιδέα του Συλλόγου «των Εν Αθήναις Καρυτινών ο

Θεόδωρος Κολοκοτρώνης», είναι να συμβάλλουν ενεργά στη δημιουργία της παρούσας φωτογραφικής έκθεσης, οι ίδιες οι οικογένειες της Καρύταινας προσφέροντας τις οικογενειακές φωτογραφίες τους, οι οποίες βέβαια αποτελούν και μέρος των οικογενειακών τους κειμηλίων. Μια ιδέα συμμετοχικής διαμόρφωσης του περιεχομένου της φωτογραφικής έκθεσης που είχε εξαρχής τη φιλοδοξία να εμπλέξει όσο γίνεται περισσότερους ανθρώπους, ώστε να μοιραστούν τις οικογενειακές φωτογραφίες, χωρίς αυτή η έκθεση να περιβάλλεται από το αυστηρό τυπικό πλαίσιο.

Η Έκθεση είναι δεσμευμένη σε ιστορίες της επιβίωσης των ανθρώπων της Καρύταινας, όπως αυτές αποτυπώθηκαν από τη φωτογραφική ματιά των ίδιων των πρωταγωνιστών τους και όχι από τη ματιά κάποιων ειδικών της φωτογραφικής τέχνης. Πρόκειται ακριβώς για ένα περιεχόμενο δομημένο με τρόπο που να αφορά και να τοποθετεί πρωτίστως στο κέντρο τον κάθε Καρυτινό και Καρυτινή κι ακολούθως ασφαλώς και τους υπόλοιπους επισκέπτες, τους οποίους επίσης φιλόξενα συμπεριλαμβάνει. Βλέποντας έτσι τις φωτογραφίες της, κάθε κάτοικος της Καρύταινας, μπορεί ο ίδιος/η ίδια να διερευνήσει την προσωπική καταγωγή του, να οπτικοποιήσει και να συνδεθεί με το παρελθόν του, συγκροτώντας τόσο την ατομική όσο και τη συλλογική συνείδηση και ταυτότητα στο πλαίσιο μιας κοινότητας ανθρώπων. Να ενώσει τελικά, ψηφίδες από ένα μακρινό και απροσδιόριστο παρελθόν έως το οικείο παρόν και να αντιληφθεί την ύπαρξη του στη διαχρονική διαδοχή των γενεών.

Είναι εκείνες οι επιλογές, στην αφηγηματική σειρά της Έκθεσης, για γνωστά μεταξύ των κατοίκων πρόσωπα, για γνωστές μεταξύ των κατοίκων τοπο-

θεσίες, να βρίσκονται σε διαρκή κίνηση όλες και όλοι τους πρωταγωνιστές της. Επομένως κάθε αναζήτηση του βλέμματος σε κάθε φωτογραφία είναι φυσικό να αποτελεί παιχνίδι του θεατή, ένα προσωπικό στοίχημα που θα συνοδεύεται από αυθόρμητες ερωτήσεις όπως: «θυμάσαι εκείνο τον παππού;», «είναι η γιαγιά μου εκείνο το μικρό κορίτσι με την ποδιά;», «ποιανού ήταν αυτή νύφη;», «πως ήταν η βρύση και πως άλλαξε!» ή «από που να έχει τραβηχτεί αυτή τη φωτογραφία;». Σε κάθε τέτοιο στιγμιότυπο στην παρούσα Έκθεση, σε κάθε φωτογραφία, σε κάθε στάση για ανάγνωση μιας λεζάντας, η κάθε έντονη και αυθόρμητη συγκίνηση του θεατή, θα δείχνει ενδεχομένως πολύ διαφορετική, από εκείνη τη συναισθηματική φόρτιση που του αποπνέουν συνήθως άλλες φωτογραφικές εκθέσεις καθώς αποζητά την υψηλή αισθητική ενός επώνυμου φωτογράφου.

Οι φωτογραφίες της Έκθεσης φέρουν το ονοματεπώνυμο της κάθε οικογένειας που επέλεξε να συμμετέχει. Οι οικογένειες της Καρύταινας πρόσφεραν απλόχερα τα άλμπουμ και τις λυτές φωτογραφίες τους, θέλοντας να μοιραστούν αναμνήσεις και εμπειρίες της δικής τους πραγματικότητας. Η ιστορική τους αξία εδράζεται, ακριβώς σε αυτόν τον κόσμο της κάθε οικογένειας, που παρέμενε κρυφός για χρόνια στη δημόσια θέαση αλλά αθόρυβα είχε ήδη καταφέρει να επηρεάσει τις μνήμες των κατοίκων της Καρύταινας, δηλαδή την παραγωγή, τις χρήσεις και τα νοήματα που μέσω των οικογενειακών στιγμών/φωτογραφιών μπορούν να αναζητηθούν! Η ιστορία του κάθε οικογενειακού φωτογραφικού άλμπουμ αποτελεί ένα επιπλέον τεκμήριο για να διηγηθεί κανείς την ιστορία ενός τόπου, συμβάλλοντας βέβαια στην τοπική ιστορία.

Ενδεικτικά, ο σπάνιος αλλά καθιερωμένος για την

εποχική του επανάληψιμότητα χορός ενός γνωστού κτηνοτρόφου που έχει φωτογραφηθεί στο πανηγύρι του Αγίου Αθανασίου ή ο μοναδικός πρώτος χορός μιας νύφης στο γαμήλιο γλέντι της (βλ. φωτ. σελ.), προσφέρουν αντίστοιχες συγκινήσεις με φωτογραφίες μιας συλλογικής προσπάθειας όπως των γυναικών της Καρύταινας να δημιουργήσουν ένα Παζάρι παραδοσιακών προϊόντων και χειροτεχνημάτων στην Αγορά (βλ. φωτ. σελ. 30). Φωτογραφικές ιστορίες, που ενώ με την πρώτη ματιά ενδεχομένως δείχνουν εντελώς τυπικές, όπως η θεσμική φωτογράφιση των μελών κάποιου τοπικού συλλόγου ή των μαθητών του σχολείου σε μια γιορτή (βλ. φωτ. σελ. 26 και 29), στην έκθεση έχουν αποκτήσει ήδη και μια άλλη νοηματοδότηση, όταν κάποια πρόσωπα αναγνωρίζονται σε άλλη φωτογραφία, με την ιδιότητα κάποιου επαγγελματία ή ακόμη και ευεργέτη. Επομένως οι πιο αδιάφορες γενικής κατηγοριοποίησης φωτογραφίες όπως το σήκωμα των ποτηριών μιας παρέας στο καφενείο του χωριού ή η αυστηρή επισημότητα μιας κλασικής οικογενειακής φωτογραφίας, στην έκθεση έχουν δεθεί και με ειδικής κατηγορίας θέματα. Ενδεικτικά η Ύδρευση της Καρύταινας και η τοποθέτηση υδραυλικού Κριού το Μεσοπόλεμο (βλ. φωτ. σελ. 19), ή οι Γιατροί της Καρύταινας όπως ο Ιωάννης Παλαμής, ο γιατρός που πέθανε πάμπτωχος έχοντας προσφέρει άδολα υπηρεσίες και περιουσία στην Καρύταινα και τους κατοίκους της την ίδια περίοδο (βλ. φωτ. σελ. 23).

Σε κάθε περίπτωση, αυτή η σχέση μεταξύ των αλλαγών που λαμβάνουν χώρα στην καθημερινότητα των κατοίκων της Καρύταινας σε θέματα που αφορούν την κοινωνική τάξη, την ταυτότητα φύλου, το πολιτιστικό υπόβαθρο, το επάγγελμα, την οικονομία και την τεχνολογική αλλαγή καθορίζεται πότε από πιο αργούς και

άλλοτε από πιο βίαιους μετασχηματισμούς σε ένα τοπίο που ενώ δείχνει να αντιστέκεται τελικά έχει ήδη αλλάξει κι αυτό μαζί τους.

Η Έκθεση «Θυμόμαστε – Νοσταλγούμε: Η Καρύταινα μέσα από τη φωτογραφική μηχανή του Χρόνου», επιλέγει φωτογραφίες που παρατίθενται και εκτίθενται ως απλά «παράθυρα» που φωτίζουν όψεις του παρελθόντος, χωρίς να επιδιώκει την «εκμετάλλευση» της αξίας των φωτογραφιών αυτών, ως το ατράνταχτο τεκμήριο της Ιστορίας.

Πρόκειται για δράση του Συλλόγου των Εν Αθήναις Καρυτινών, που έρχεται σε συνέχεια σημαντικών πολιτιστικών πρωτοβουλιών ανάδειξης των ανθρώπων και των μνημείων της Καρύταινας. Η Έκθεση αποτελεί γέφυρα, του ερευνητικού εγχειρήματος, «Καρύταινα: αρχειακή έρευνα και τεκμηρίωση. Η ιστορία του οικισμού στα νεότερα χρόνια», με κύριο ερευνητικό άξονα την μελέτη του διπλού Χώρος και Άνθρωποι, μια συνεργασία του Ινστιτούτου Ιστορικών Ερευνών του Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών (ΙΙΕ-ΕΙΕ) και του Συλλόγου «Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης».

ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ

Επιλέχθηκαν 1-2 φωτογραφίες
από κάθε ενότητα

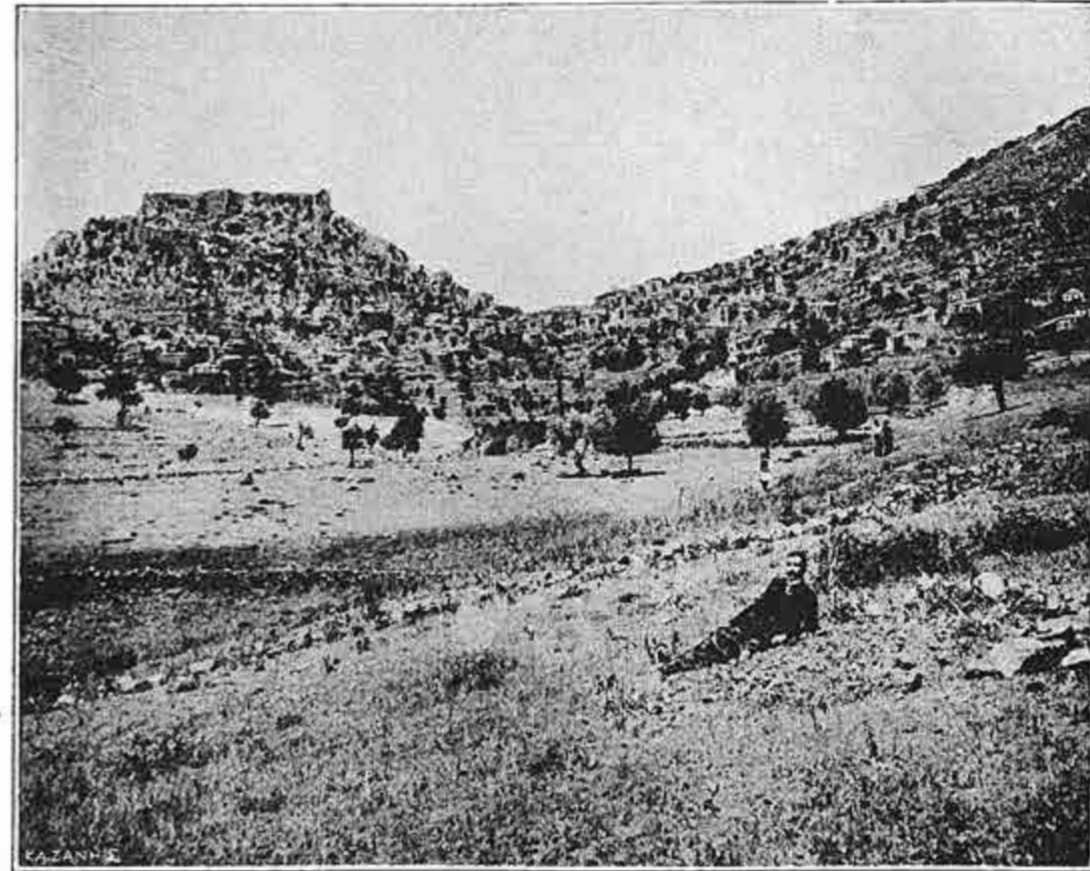

Edw. Dodwell del. Litho. Published London by Colver & Sons, New Bond Street. W. Smith sculp.

THE ALPHEIOS.
NEAR KARITENA.

Edward Dodwell.
"Ο Αλφειός κοντά στην Καρύταινα".
Κλασική και τοπογραφική περιήγηση στην Ελλάδα, 1801,1805,1806.

ΚΑΡΥΤΑΙΝΑ

Η ΚΑΡΥΤΑΙΝΑ ΟΡΩΜΕΝΗ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΔΙΑΔΟΣ

Ἡ ἱστορικωτάτη παρά τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ἄλφειοῦ (ὑψοὺς 475 μ.) κωμόπολις, ἐκ τῆς πεδιάδος ὀρωμένη καὶ 1191 κατοίκους ἀριθμοῦσα. Ἐκίσθη ἐπὶ τῆς Φραγκοκρατίας ὑπὸ τοῦ Huge de Bruyères, παρὰ τὰ ἔρειπια τῆς Ἀρχαίας Βρένθης, καὶ ὑπῆρξεν ἡ πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου Βαρωνίας, ἀκμάσασα ἐπὶ ἕξ ὁλοκλήρους αἰῶνας. Ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἦτο πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Καῖᾶ (ἐπαρχίας).

τὸ Χαμάμι, τὸ Βοϊβονταριὸ (οἶκος καὶ διοικητήριον τοῦ Βοεβόδα), καὶ πρὸς Ν ἢ θέσις Παλουκόρραχη, ἐνθα ἀνεσκόλοπιζον τοὺς δαγιάδες.

Ἐκείνης τῆς κατακτῆσεως μνημεῖον σώζεται τὸ ὄχυρότατον φρούριον καὶ τὰ παρὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ἄλφειοῦ ἔρειπια τοῦ πύργου τοῦ πρώτου αὐτῆς δυνάστου H. de Bruyères (τὸ «Παλάτι»). Ταύτης δὲ τὰ ἔρειπια τοῦ Τουρκομαγαλᾶ παρὰ τὸ Ἀχρειοβούνη, καὶ πρὸς Ν ἢ θέσις Παλουκόρραχη, ἐνθα ἀνεσκόλοπιζον τοὺς δαγιάδες.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΑΡΥΤΙΝΩΝ
«Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ»
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928.

Από την Γενική Συνέλευση του έτους 1959.

1. Δουκουμόπουλος Γεώργιος, 2. Κολοκοτρώνης Βλαδίμηρος, 3. Αναστασίου Ηλίας,
4. Λιάπης Αθανάσιος, 5. ?, 6. Δουκουμές Σπυρίδων, 7. Καρύδης Ιωάννης, 8. ?, 9. ?, 10. Σπυρακόπουλος Παναγιώτης,
11. Αναστασίου Δημήτριος, 12. Αναστασίου Κωνσταντίνος, 13. Κοντογιάννης Κωνσταντίνος, 14. Αγγελόπουλος Νικόλαος,
15. ?, 16. ?, 17. Δουκουμοπούλου Τζένη, 18. Παπαπετρίδη Φωτεινή, 19. Παπαπετρίδης Γεώργιος, 20. Ζαρόγιαννης Δημήτριος,
21. Κοντογιάννης Ιωάννης, 22. Μπούγος Χρήστος, 23. Μπούγος Κωνσταντίνος, 24. ?, 25. Δουκουμόπουλος Σπυρίδων,
26. Πέρος Αθανάσιος, 27. Πέρος Παναγιώτης, 28. Μούτσιος Νικόλαος, 29. ?, 30. Αναστασόπουλος Γεώργιος,
31. Μαγειρόπουλος Δημήτριος, 32. Πέρος Γεώργιος, 33. Παλυβός Νικόλαος, 34. Κολοτούρος Ηλίας, 35. Δικαίος Νικήτας.

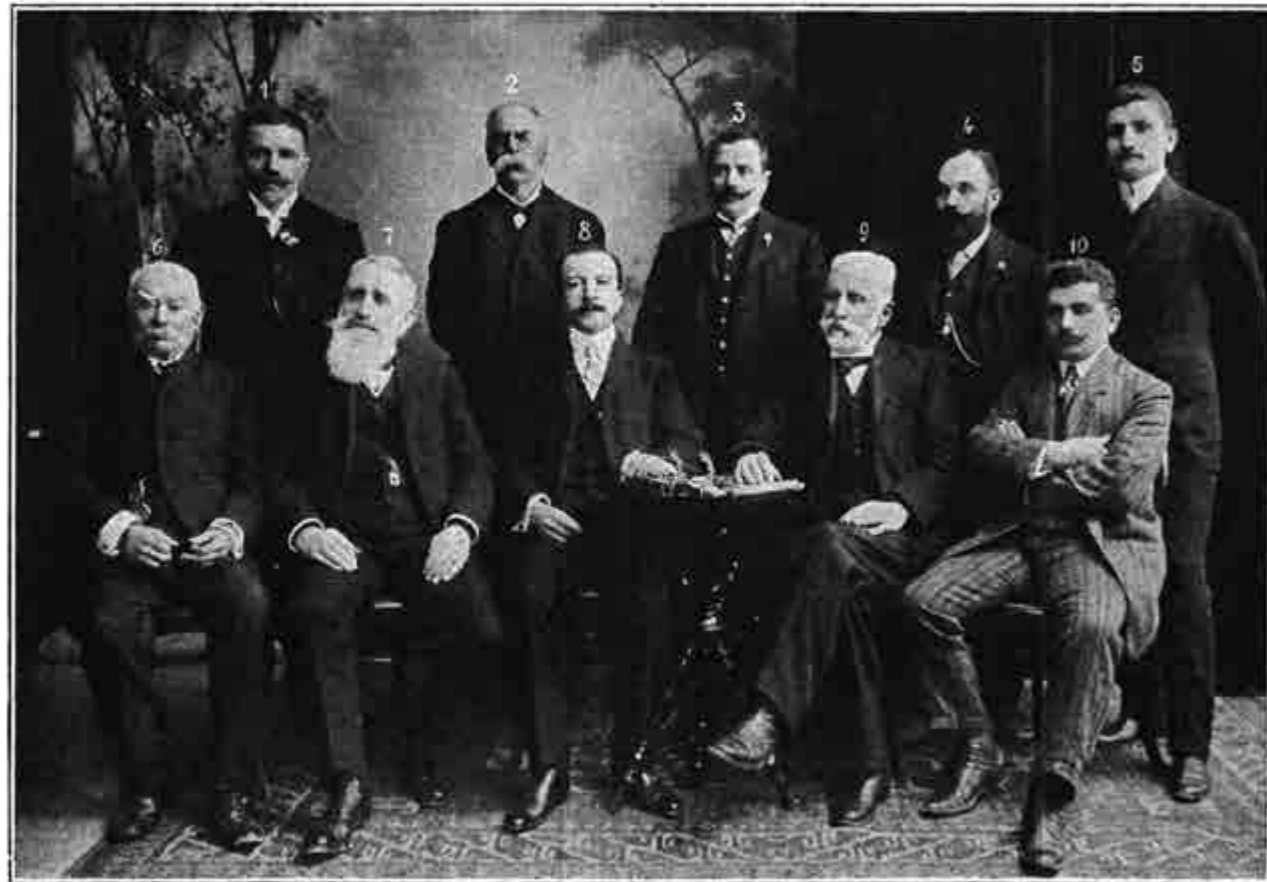
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΑΡΥΤΙΝΩΝ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ
«Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ»
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928.

Το πρώτο Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου των Καρυτινών «ο Θ. Κολοκοτρώνης» συγκροτήθηκε σε σώμα την 14ην Δεκεμβρίου 1928, ως εξής :

Θεόδωρος Ματζουράνης,	Πρόεδρος.
Αντώνης Κανάκης,	Αντιπρόεδρος.
Βασίλειος Αναστασίου,	Γραμματέας.
Δημήτρης Χρονόπουλος,	Ταμίας.
Αντώνης Καρδαράς,	Σύμβουλος.
Τάκης Χαιρόπουλος,	Σύμβουλος.
Χαρ. Χαροκόπος,	Σύμβουλος.

ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΔΗΜΟΥ ΓΟΡΤΥΝΟΣ,
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1903.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1909

1. ΙΩ. ΡΟΥΜΠΙΑΝΗΣ, 2. Δ. ΚΑΨΗΣ, 3. Γ. ΧΑΡΟΚΟΠΟΣ, 4. Γ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ,
5. ΔΗΜ. ΜΗΛΙΔΩΝΗΣ, 6. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, 7. ΔΙΑΜ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ,
8. ΓΕΩΡ. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ, ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ, 9. Γ. ΚΑΡΥΤΙΝΟΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ, 10. Ν. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ.

Μεταφορά νερού με ζαλωμένη
τη βαρέλα στην πλάτη

1938. Το νερό ήλθε στη γειτονιά.
Ανοίγει τον κρουνό ο ευεργέτης Α. Πουλόπουλος

Ηλίας Δρούκας. Ο τελευταίος παραδοσιακός μαγαζάτορας της αγοράς της Καρύταινας

Παναγιώτης Χριστοφόρου.
Ο τελευταίος ράφτης της Καρύταινας

Το ΠΕΤΑΛΟΥΡΓΕΙΟ του Θανάση Σταυρόπουλου

ΠΥΡΓΟΣ ΚΟΥΝΤΑΝΗ. Το χάλασμα μπροστά ήταν η κατοικία Κωτσάβρα, σήμερα ανακαινισμένο είναι η οικία του Γιώργου Αδαμόπουλου

Η Ζωοδόχος Πηγή

Ο Άγιος Νικόλαος

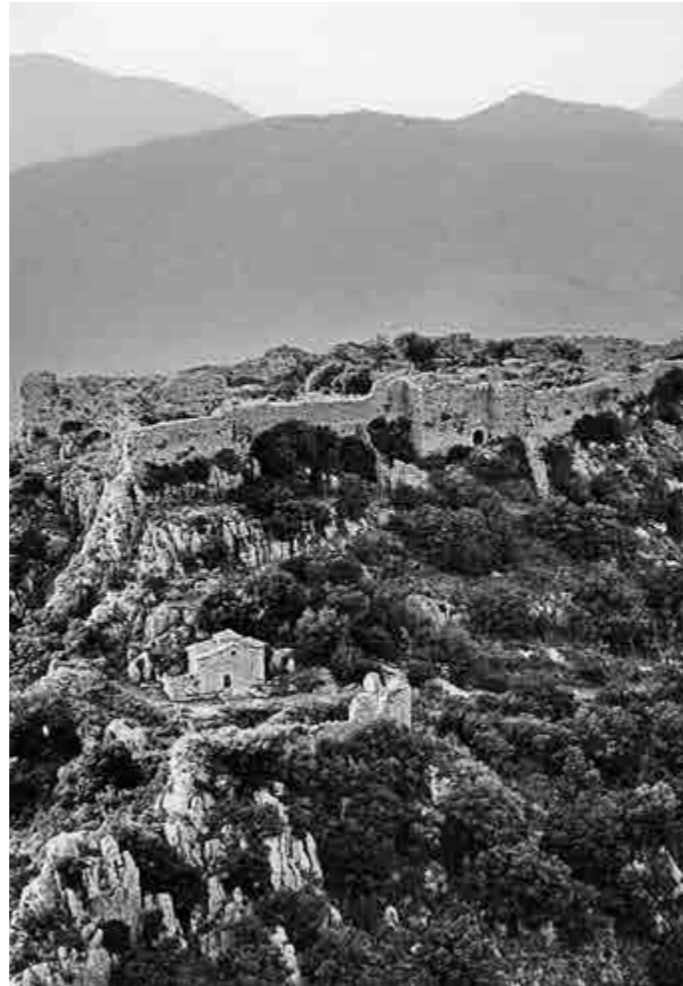
1930. Ο γιατρός Ιωάννης Παλαμίδης. Όρθιος ο δάσκαλος και Πρόεδρος της Κοινότητας Ιωάννης Κωστόπουλος. Ο "μπαρμπαγιατρός" ποτέ δεν ζητούσε χρήματα. Πέθανε πάμπτωχος

Ο Νομοθέτης
Νικόλαος Πέτρου Δημητρακόπουλος

Η Πύλη του Κάστρου της Καρύταινας

Το Κάστρο, η Παναγία του Κολοκοτρώνη, τα ερείπια της οικίας του Θ. Κολοκοτρώνη

Δημοσθένης Βαλαβάνης, ο ρομαντικός ποιητής που πέθανε σε ηλικία 24 ετών

Έλληνας ποιητής, που εντάσσεται στη ρομαντική Α' Αθηναϊκή Σχολή. Ξεχωρίζει από τους ομοτέχνους του εκείνης της περιόδου, επειδή έγραψε τα λιγιστά ποιήματά του, τόσο στην καθαρεύουσα, όσο και στη δημοτική.

Ο Δημοσθένης Βαλαβάνης γεννήθηκε το 1829 στην Καρύταινα της Αρκαδίας. Πέρασε δύσκολα παιδικά χρόνια, καθώς έχασε αρκετά νωρίς τους γονείς του. Πάντως, ολοκλήρωσε τις εγκύκλιες σπουδές του στο Ναύπλιο, με την υποστήριξη ενός θείου του και σε ηλικία 18 ετών πήγε στην Αθήνα, όπου γράφτηκε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου, εργαζόμενος παράλληλα τις

νυχτερινές ώρες σε εστιατόρια και καφενεία για τα προς το ζην.

Λόγω των στερήσεων και της ανέχειας, η υγεία του κλονίστηκε ανεπανόρθωτα, όταν προσβλήθηκε από φυματίωση και λίγο προτού ολοκληρώσει τις σπουδές του πέθανε στην Αθήνα στις 11 Μαΐου του 1854, σε ηλικία μόλις 24 ετών. Στην κηδεία του, τον επικήδειο εκφώνησε ο ποιητής Γεώργιος Παράσχος (1822-1886), φορώντας φουστάνελα, όπως το συνήθιζε, κι έχοντας πένθος στο γιλέκο του και μαύρη κρεπ στο φέσι του. Ο επικήδειος του Παράσχου δεν διασώθηκε.

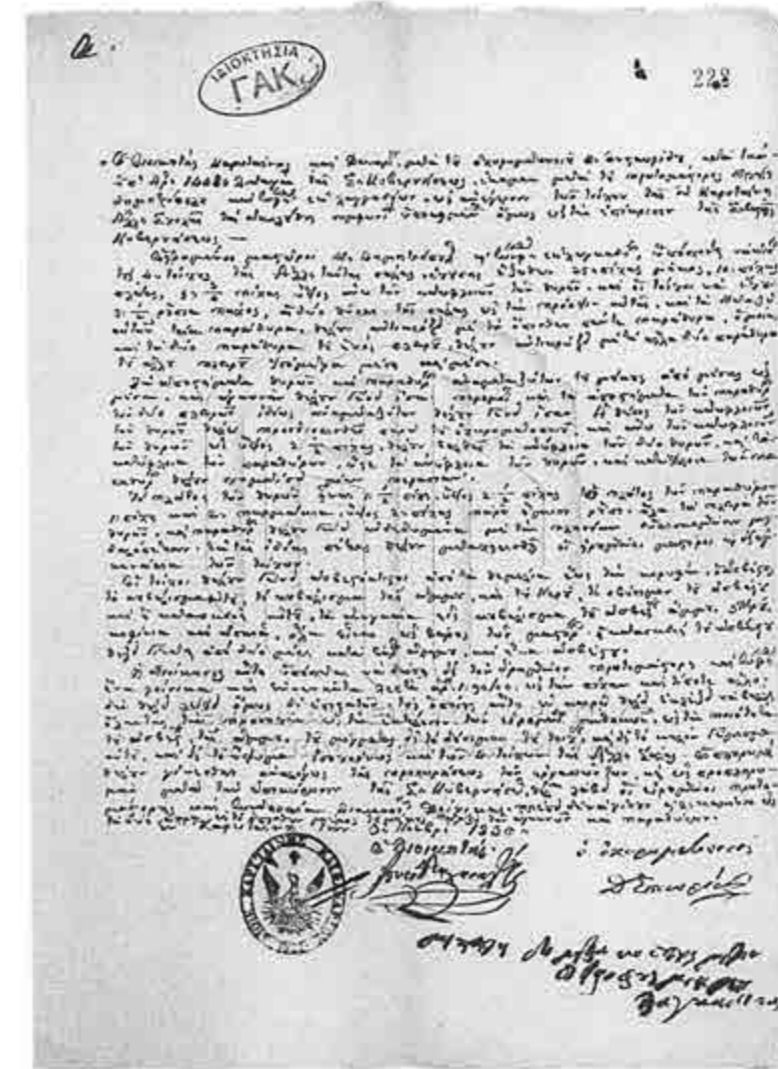

Εθνική γιορτή με αρχαιοελληνικές στολές.
Δάσκαλος ο Χρηστάκης Κοντόπουλος

Δημοτικό σχολείο Καρύταινας 1961. Δάσκαλος
Γεώργιος Γεωργόπουλος.
Πρώτη σειρά: Ηλίας Ταγκαλάκης, Αθαν. Γεωργόπουλος,
?, Ιωάννα Δερμιτζοπούλου, Αθηνά Λυμπεροπούλου, Ζωή
Χριστοφόρου, Αθανασία Σιγαλού, Θέμις Γεωργοπούλου,
Ζαφειρία Κοτέλου, Βάσω Ταγκαλάκη, Αντώνης Δρούκας,
Μαρία Ασημακοπούλου. Δεύτερη σειρά: Ελένη Σιγαλού, ?,
Αλέκα Καρακώστα, Έφη Ταγκαλάκη, Τούλα Ιατροπούλου,
Ελένη Κανελλοπούλου, ?, Ελπίδα Ταγκαλάκη, Τασία
Παλυβού. Τρίτη σειρά: Χρήστος Σπυρακόπουλος,
Ηλίας Τζαμάλας, Αθανάσιος Μπακογιάννης,
Κατερίνα Αλεξοπούλου, Ελένη Αλεξάκη, Αναστάσιος
Ταγκαλάκης, Ευσταθία Ταγκαλάκη, Νικολέτα Κοκολού.
Τέταρτη σειρά: Βασίλης Ρηγόπουλος, Λάκης
Γεωργόπουλος, Τάκης Τσαρμπόπουλος, Δάσκαλος
Γ. Γεωργόπουλος, Νίκος Σταυρόπουλος, Αθαν.
Λυμπερόπουλος, Τάσος Κανελλόπουλος, Ιωάννης
Ιατρόπουλος, Αθαν. Σταυρόπουλος, Γεώργιος
Αγγελόπουλος, Φίλιππος Σπυρακόπουλος, Γεώργιος
Σπυρακόπουλος, Παρασκευάς Κοντόπουλος.

ΑΛΛΗΛΟΔΙΔΑΚΤΙΚΟ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΡΥΤΑΙΝΑΣ

Το εργολαβικό συμφωνητικό κατασκευής του Καποδιστριακού Σχολείου

Γιάννης Νικολόπουλος του Δημητρίου και της Δεσπούλας.
1848 – 1906

Ιωάννης Κωνσταντίνου Παλαμίδης

Οικοκυρική Σχολή Καρύταινας.
Τα κορίτσια της Σχολής.
Διακρίνονται: Βάσω Χρονοπούλου,
Πολυτίμη Πεντεφούτη, Λέτα Πουλοπούλου,
Φλώρα Αντωνοπούλου, Ευθυμία Ιατροπούλου,
Άννα Λαμπροπούλου, Φρόσω Γιαννακοπούλου,
Χρυσαιγή Παλυβού, Χρυσάνθη Σταυροπούλου,
Όλγα Καρτσακούλια, Αμαλία Καρτσακούλια

Όρθιος στο μέσον ο Ανθυπίατρος Άγης Παλαμίδης

Η “φυγή” του παζαριού των γυναικών της Καρύταινας Έφη Παπαπετρίδη με τις φίλες Γιώτα του Προκόπη, Χριστίνα Παίσιου, Ρούλα Χαλδούπη

Στις προετοιμασίες του παζαριού των γυναικών της Καρύταινας, Καίτη Παλαμήδη, Σταμάτα Κοντοπούλου, Μ. Σπυρακοπούλου, Ντίνα Μάτσικα, Φλώρα Ταγκαλάκη

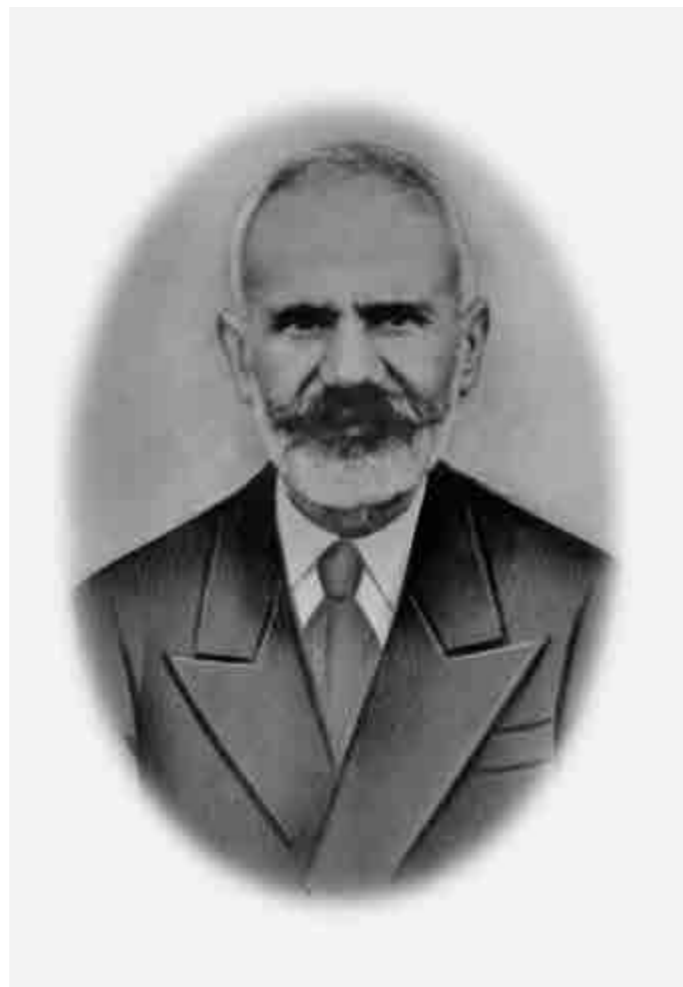
Αντώνης Αντωνόπουλος, Πατέρας Γιάννη. Στη Μικρά Ασία από 1918 έως 1922

16/8/1959. Από τον γάμο του Θανασούλα Μπακογιάννη. Στο κλαρίνο ο ξακουστός Κοσμογιάννης

Παναγιωτάκης Λιάπης. Παππούς του Θανάση Λιάπη. Γεννήθηκε το 1862. Φωτογραφία 1890

Ιωάννης Σπυρακόπουλος. Ο τελευταίος Δήμαρχος του παλαιού Δήμου Γόρτυνος. Φωτογραφία δεκαετίας 1880

Τα τρία αγαπημένα αδέρφια: Σωτήρης Σωτηρόπουλος, Νικόλας Σωτηρόπουλος, Γιαννούλα Σωτηροπούλου – Κοντοέ. Ο τέταρτος αδελφός Βασίλης σκοτώθηκε στους Βαλκανικούς πολέμους

Ελένη Ν. Σωτηροπούλου, Παναγιώτα Ν. Κοντοέ (μετέπειτα σύζυγος Παν. Αδαμόπουλου), πρώτες ξαδέλφες, με εντυπωσιακές παραδοσιακές στολές. 1935

Ο επί πολλά χρόνια Πρόεδρος του Συλλόγου Καρυτινών
Κωνσταντίνος Σ. Σωτηρόπουλος

Ο πατριδολάτρης δικηγόρος Ιωάννης Ματζουράνης

Ο Βασίλης Μπέρτσος με την σύζυγο Φλωρεντία και την κόρη τους Γωγώ. 1957

Βασίλης Σπυρακόπουλος

Ο σημερινός Πρόεδρος του Συλλόγου των Καρυτινών Γιώργος Αδαμόπουλος στην αγκαλιά των γονέων του Παναγιώτη και Παναγιώτας. 1944

Ο Πρόεδρος της κοινότητας Θανάσης Λιάπης με τον Διευθυντή της «Φωνής της Γορτυνίας» Παρασκευά Κοντοέ, στο γραφείο του Πρωθυπουργού της Ελλάδος Γεωργίου Παπανδρέου

Στον τρύγο. Ευανθία Δημητροπούλου, Γεώργιος Πουλόπουλος, Γεωργατσέας, Κατερίνα, Κωνσταντίνα Παλυβού, Χρυσάνθη, Κωνσταντίνα Μαυροειδή

Ο έφιππος Ηλίας Ταγκαλάκης με το κοπάδι του. 1966

Ευαγγελία Σπυρακοπούλου. 1949

Η Φωτεινή Σπυρακοπούλου γνέθει τη ρόκα της. 1945

1930. Τρύγος. Ζαφείρω Κοτέλου (μάνα του μπάριμπα Βασίλη), Γιώργης Κοτέλος (πατέρας μπάριμπα Βασίλη), Αγγελική Κοτέλου

Βασίλης Κοτέλος, Γιάννης Μάτσικας, Νίκος Παλυβός

Οικογένεια Ιωάννη Ταγκαλάκη : Ιωάννης Ταγκαλάκης καθήμενος δίπλα στη μητέρα του Ελένη. Όρθια η σύζυγος Φλωρεντία, μαζί με τα τέσσερα παιδιά τους. 1880

Έφη Ταγκαλάκη. 1952

Η γιαγιά Νικόλαινα (Αναστασιά) με τον Μανούσο Λυμπερόπουλο, στην ταβέρνα του Νικόλα

Ο γέρο - Νικόλας Σωτηρόπουλος με τη σύζυγό του Αναστασιά

1964. Η γιαγιά Ζαφείρω Κοτέλου, με το Γιώργο στην αγκαλιά της

Μπροστά στο ταξί του Δημοκλή. Δημ. Πεντεφούτης, Νίκος Πεντεφούτης, Θαν. Μπακογιάννης, Βλάσης και ο ταξιτζής Δημοκλής

Από τον γάμο του Παπά Γιάννη

Ο Δημοκλής στα κέφια. Απόκριες στην ταβέρνα του Νικόλα

Βασίλης Κωτσάβρας, αδελφός της Γιαννούλας

Τούλα Λυμπεροπούλου με το γαϊδούρι της

Πέτρος Δημητρακόπουλος, πατέρας του Νομοθέτη

Κωνσταντίνα Δημητρακοπούλου – Νικολοπούλου, μητέρα του Νομοθέτη

28η Οκτωβρίου στο Ηρώο στον Άγιο Θανάση. Η δασκάλα Αδαμαντία Αγγελονίδη, ο Παπά Γιώργης, ο Φίλιππος Σπυρακόπουλος, ο Σπύρος Δουκουμόπουλος

Στην αυλή του Γκαζέλη. Θεία Φωτούλα, Μπάριπα Βασίλης, όρθια η Γιωργία Παπαναστασίου

Ο Παπά Γιώργης με τον Καλόγερο, Δημήτρη Φωτόπουλο, και τον κουρέα Γιάννη Τσαρμπόπουλο

Νίκος Παλυβός, Γιώργος Παλαμής, Κώστας Σωτηρόπουλος

Φωτογραφία 1929. Ο ευεργέτης της Καρύταινας Παρασκευάς Μπακογιάννης ήλθε στην Ελλάδα για να παντρευτεί τη Δήμητρα Κοντογιάννη του Σπύρου και της Σταυρούλας. Από αριστερά όρθιοι: Τα αδέλφια της Δήμητρας, Νίκος, Γιάννης, Βασίλης, Κώστας. Καθήμενοι: Σταυρούλα Κοντογιάννη, Παρασκευάς Μπακογιάννης, και η νύφη Δήμητρα

Τα δύο αδέλφια Βασίλης και Απόστολος Κοντογιάννης με τον πατέρα τους Νίκο Κοντογιάννη στην Ακρόπολη

